tuleb Eesti aadressil. Nõukogude Venes on hästi tuntud Hitleri „M e i n K a m p f“, Rosenberg'i ja Hugenberg'i programm, mis sihivad maade vallutamisele Balti riikides ja Venemaal; Balti sakslased tõstavad pead, sõbrutsevad „vabsidega“, need omakorda soome venevaenuliste ringkondadega. Balti riikide iseseisvuse kindlustamise ettepaneku lükkab Saksamaa tagasi. Peale sisepoliitiliste raskuste näib „vabside“ välispoliitiline orientatsioon muutuvat isegi Eesti iseseisvusele hädaohtlikuks.

Selles demagoogilise kihutustöö psühhoosis ja segaduses riigivanema kandidaatidele antavate häälte arvud näivad aga kindlustavat „vabside“ võimulepääsu; pealegi ei seisa nende vastas mitte üks vastasrinna kandidaat, vaid tervelt kolm — K. Päts, J. Laidoner ja A. Rei, kelle vahel hääled näivad jagunevat.

Raskused kasvavad, midagi peab ette võetama saatusliku hädaohu vääramiseks.

2. 12. märts ja 6-kuine kaitseseisukord.

Hädaohust tingitud paratamatusena valitsus K. Pätsi juhtimisel otsustab lõppeks asuda järsule vastuaktsioonile. 12. märtsil nähakse soomusautosid sõitvat Toompeale, samuti sinna marssivat lahingukorras relvastatud sõdureid. Midagi erakordset on nagu teostumas... Järgmisel hommikul teatavad ajalehtede eritelegrammid, et „vabside“ liikumine on likvideeritud. Suletud on „vabside“ ülemaaline liit koos 400 osakonnaga, vahistatud ülekuulamiseks üle 400 „vabside“ juhtiva tegelase, suletud nende häälekandjad ja

Eesti kroonika 1934, lk. 23